

Rasa Šlivinskienė: „Mokytojui per dieną tenka suvaidinti ne vieną vaidmenį“

Šiais metais karnavalines kaukes pakeitė apsauginės veido kaukės, o įvairius renginius ir koncertus – laikas namuose. Duris užvėrė ir teatro salės, todėl dabar belieka mėgautis ne spektakliais, o prisiminimais ir įkvepiančiomis mintimis apie teatro meną, kurį gerai išmano, ne vieno mokinio širdyje meilę teatrui pažadinusi Vilkaviškio „Aušros“ gimnazijos direktoriaus pavaduotoja ugdymui, teatro ir lietuvių kalbos mokytoja Rasa Šlivinskienė.

Ar buvo lengva pasirinkti, ką norėtumėte studijuoti?

Pasirinkti nebuvo sunku, nes jau senai norėjau studijuoti mediciną. Man mokykloje puikiai sekėsi chemija, dalyvaudavau visose olimpiadose, netgi buvau laimėjusi I-ąją vietą rajone, taip pat labai patiko biologija, matematika, ypač geometrija ir tikimybės, bet nesisekė fizika. O fizika, deja, tuo laikotarpiu buvo pagrindinė disciplina, kurios reikėjo norint įstoti į medicinos institutą. Todėl savo svajonės teko atsisakyti. Pradėjau galvoti, kas dar man tiktų ir patiktų. Kadangi labai gerai sekėsi rašyti rašinius tiek lietuvių kalba, tiek rusų kalba, pagalvojau, kad noriu studijuoti filologiją Vilniaus universitete. Tačiau, nors egzaminus išlaikiau, pritrūko dviejų

balų, kad „praeičiau“ konkursą, ir į universitetą neįstojau. Žinoma, labai liūdėjau, bet vėliau dėkojau likimui, nes kitą pavasarį pasirinkau tai, kas iš tikrųjų buvo man skirta.

Kas paskatino mokytis teatro meno?

Pasirinkti teatro meno studijas man pasiūlė klasės auklėtoja. Aš net nežinojau, kad Klaipėdoje yra Lietuvos valstybinės konservatorijos teatro fakultetas. Tačiau, kadangi aš labai norėjau studijuoti filologiją, ji surado puikią studijų programą, jungiančią lietuvių filologiją su režisūra.

Kuo ypatingi buvo studijų metai?

Pirmame kurse visi jautėmės genijai ir talentai. Tačiau kuo daugiau mokėmės, tuo labiau suvokėme, kad vis mažiau sugebame. Supratome, jog talentas sėkmę lemia tik 10 %, visa kita – labai sunkus darbas, reikalaujantis stiprios valios. Kai kurie, deja, neištvėrė didelio krūvio. Studijų pradžioje mūsų buvo 25, o pabaigoje liko tik 11. Man sunkiausia sekėsi akcentologija ir filosofija. Taip pat labai sunkios, daug jėgų ir laiko reikalaujančios buvo režisūros paskaitos. Kuri, dirbi, o režisierius pasižiūri tavo „šedevrą“ ir pasako, kad tai visiškai niekalas. Nubrauki ašarą ir vėl bandai iš naujo, kaip tas Sizifas. Visgi galiu drąsiai teigti, kad studijų metai buvo patys nuostabiausi, puikiausi ir gražiausi: daug įdomių kūrybingų žmonių, daug muzikos, pašėlusių studentišκών renginių. Vien ką reiškė Klaipėdos miesto dvasia - jūra, uostas, laivai bei laisvų ir vakarietišκών idėjų jaunimas, kuriam atrodė, kad gali viską.

Ar svajojote tapti garsia aktore arba režisiere?

Tapti aktore svajojau trečiame kurse, net buvau gavusi pasiūlymą vaidinti Klaipėdos dramos teatre statomame spektaklyje pagal Žemaitės komediją „Trys mylimos“. Bet tuomet buvo 1992 m. – Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo pradžia. Teatrai ir aktoriai išgyveno patį sunkiausią laikotarpį. O man reikėjo kažkaip gyventi, nes jau buvau sukūrusi šeimą, augo sūnus, todėl šios svajonės teko atsisakyti. Deja, bet net ir po studijų teatre dirbti taip ir neteko, bet taip, matyt, buvo lemta. Pirmus metus buvo ypatingai apmaudu, kad taip viskas susiklostė, bet dabar visai nesigailiu, nes gyvenime teko atlikti kitų labai svarbių vaidmenų.

Jau ilgai dirbate mokytoja, ar mokytojos darbas artimai susijęs su teatru?

Manau, visi mokytojai turėtų pasimokyti aktorystės pagrindų. Kiekvieną kartą stovėdamas prieš mokinių klasę, jis tampa ir aktorius, ir režisierius, o kiekviena pamoka primena etiudą su savo užuomazga, veiksmo vystymu, konfliktu, pagrindiniu įvykiu ir atomazga.

Priklausote Vilkaviškio rajono literatų klubui „Seklyčia“. Kokia veikla ten užsiimate?

Pagrindinė mano veikla – kartu su klubo valdybos nariais organizuoti „Mažąjį poezijos pavasarį“. Tiesa, praėjusiais metais vykdėme keletą projektų, skirtų Salomėjos Nėries jubiliejui, išleidome rajono kūrėjų (poetų) almanachą.

Kaip manote, ar jaunimas noriai domisi teatru?

Manau, kad jaunimas domisi teatru, bet nelabai supranta, kokia tai sudėtinga, intelektualinė meno rūšis. Jaunimas nori praktinės naudos. Žinoma, gerai, kai žmogus nori išmokti kontroliuoti savo emocijas, balsą, judesius – šiuolaikinei komunikacijai tai labai svarbios savybės.

Ar vykstate kartu su mokiniais į spektaklius?

O taip. Visada labai noriu mokinius nusivežti į teatrą pamatyti spektaklį. Žinoma, galima tai padaryti ir Vilkaviškyje, kartais atvyksta tikrai puikūs aktoriai ir suvaidina geruose spektakliuose, bet pati aplinka ne ta. Teatro aplinka kuria labai ypatingą atmosferą – kiekvienas teatras turi savitą veidą, savitą aurą. Labai noriu, kad mokiniai tai pajustų. Deja, jau nuo pavasario to padaryti negalime. Su abiturientais taip ir neteko nuvykti į teatrą. Tačiau viliuosi, kad jaunimas, įgijęs vidurinį išsilavinimą, vis tiek šiek tiek žinos apie teatrą. Vadinasi, teatras bus svarbi jų gyvenimo dalis.

Kokie matyti spektakliai Jums paliko didžiausią įspūdį?

Labai stiprų įspūdį dar studijų metais paliko Eimunto Nekrošiaus „Dėde Vania“, Rimo Tumino „Maskaradas“, Jono Jurašo „Balta drobulė“ ir, be abejo, Oskaro Koršunovo „Meistras ir Margarita“, „Oidipas karalius“, „Išvarymas“, kuri žiūrėjau net keturis kartus ir turbūt pažiūrėčiau dar tiek pat.

Galbūt kažkada bandėte pastatyti spektaklį su savo mokiniais?

Esu pastačiusi Klaipėdoje su mokiniais miuziklą pagal Otfrydo Proislerio literatūrinę pasaką „Raganiukė“. Tą patį spektaklį, bet šiek tiek kitaip buvau sukūrusi ir Vilkaviškio Salomėjos Nėries mokykloje. Taip pat buvau pastačiusi spektaklį pagal Liudmilos Razumovskajos pjesę „Brangioji mokytoja“ ir etiudų spektaklį apie meilę pagal įvairių autorių kūrinius. Dar yra tekę sukurti kelias literatūrines kompozicijas.

Ar kiekvienais mokslo metais atsiranda mokinių, kurie ryžtasi pasirinkti vaidybos ar režisūros studijas?

Beveik kiekvienais metais atsiranda, kas pasirenka šį neparastai sunkų kelią. Kai kam yra tekę net padėti ruoštis stojamiesiems egzaminams, kai kas savo jėgomis pasitiki ir reikia pripažinti - pasiseka. Iš tikrųjų niekada nestebina mokinių pasirinkimas, tegul išbando save, pabando laikyti stojamuosius, nes tai labai gera gyvenimo pamoka. Režisieriai renka aktorių kursą ir jiems svarbiausia – grynuoliai, „nesugadinti“ įvairių šampų ir klišių žmonės. Talentas ir gebėjimai, atsiskleidę mokykloje, ne visada yra bilietas į aktorystės studijas. Kartais žmogus, kuris mokyklos scenoje nebuvo labai matomas, pasirodo, turėjęs puikius duomenis aktorystės studijoms, ir atvirkščiai, mokyklos scenos grandas, o žiūrėk ten nieko ir nepavyksta.

Ar šiandien yra mūsų gimnaziją baigusių garsių aktorių ir režisierių?

Agnė Sunklodaitė, Aistė Diržiūtė, aktorystę studijavusi Prancūzijoje Miglė Bereikaitė, manau, šiandien tikrai žinomos, bet tai ne mano mokinės. Man teko teatro pamokose susitikti su Luku Auksoraičiu ir, tikiuosi, šį bei tą išmokyti apie teatrą. Šiuo metu labai džiaugiuosi jo pasiekimais ir linkiu sukurti tokius vaidmenis, kurie, svarbiausia, džiugintų jį patį. Taip pat yra dar keli mokiniai, studijuojantys arba baigę aktorystės studijas, bet dar nespėję išgarsėti.

Į kokius Lietuvos aktorius ir režisierius, Jūsų manymu, turėtų lygiuotis jaunimas?

Labai sunku pasakyti, į ką turėtų lygiuotis. Kiekvienas pasirenka savo herojų, sau svarbų žmogų, o konkrečiai, tikrai būtų sunku pasakyti. Aktorius ar režisierius - tik žmogus. Ar juo sekti, ar iš jo mokytis, tai jau kiekvieno asmeninis pasirinkimas, bet vertėtų šiek tiek pasidomėti mūsų Lietuvos teatro grandu Juozo Miltinio asmenybe. Manau, tai būtų labai vertinga kiekvienam jaunam žmogui.

Kaip šiuo sudėtingu laikotarpiu neatitolti nuo teatro?

Nelabai rekomenduočiau žiūrėti filmuotą spektaklį, nes tai daugiau operatoriaus kūrybinis darbas, žiūrėti spektaklį internete ar per televiziją tai tas pats, kas laižyti cukrų per stiklą. Žinoma, tai vis tiek geriau nei nieko, pažiūrėti verta, bet atsiranda nauja teatro atmaina - virtualus teatras, kurį tikrai rekomenduoju. Visiems linkiu patirti viską, ką mums duoda gyvenimas. Visi išbandymai, jei mūsų nepalaužia, tai mus sustiprina. Būkime visi stiprūs ir, svarbiausia, sveiki.

Interviu parengė Ieva Andriulionytė, IVE